

РЕШЕНИЕ

№ 2346

гр. София, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **769** по описа за **2023** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК, във вр.чл.63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на А. Д. А., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.5, офис 32, чрез адв. Ц. Б. от САК, срещу Решение № 4313 от 14.11.2022 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 110-и състав, постановено по нахд № 151/2022 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 20-4332-021200 от 18.10.2021 г., издадено от Началник сектор в отдел „Пътна полиция” - СДВР, с което на основание чл.182 ал.1 т.6 от ЗДвП му е наложено административно наказание – глоба в размер на 700.00 /седемстотин/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца за нарушение по чл.21 ал.1 от ЗДвП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Касаторът твърди, че на описаната в НП дата и място на извършване на нарушението водач на МПС е била съпругата на касатора. Оспорва доказателствената сила на съставения акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с довод, че служителите на ОПП-СДВР не са очевидци на нарушението. Сочи, че при съставяне на АУАН е посочен подпис на свидетел, но не е отбелязано неговото име, нито служебно качество. Оставало неясно на какво е свидетел – на връчване на акта или на

установеното нарушение. Счита това обстоятелство за съществено процесуално нарушение. Акцентира на отбелязаното в АУАН възражение, че водач на автомобила е била съпругата му, като сочи, че районният съд не е обсъдил в пълнота свидетелските показания. Касаторът претендира да бъде отменено съдебното решение и потвърденото с него НП.

Ответникът по касационната жалба – началник сектор към ОПП на Столична дирекция на вътрешните работи не изразява становище по нейната основателност.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С Наказателно постановление № 20-4332-021200 от 18.10.2021 г., издадено от началник сектор „ОПП“ към СДВР, на касатора, на основание чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП, са наложени две административни наказания „глоба“ в размер на 700 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП, за това, че на 18.08.2021 г., в 12:57 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], управлявал лек автомобил „К. СЕЕД“ с рег. [рег.номер на МПС], с превишена скорост от 102 км./ч. при ограничение на скоростта в населено място от 50 км./ч. Нарушението било заснето с техническо средство - система за видеоконтрол тип „TFR1-M“ № 560, клип № 30425, преписка № ПК-3/0129/2021г. В тази връзка, в присъствието на двама свидетели, е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 665786/29.09.2021г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред първата инстанция наказателно постановление от органите на СДВР.

За да потвърди НП, първоинстанционният съд е събрал и приел писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Разпитал е като свидетел актосъставителя В. Х. А., както и Г. П. М. и М. Г. А.. Изложил е мотиви, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в сроковете по чл.34 ЗАНН и при липса на допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени процесуални нарушения. Обсъдил е възражението на жалбоподателя относно индивидуализацията на вписаните в АУАН свидетели, като приел същото за неоснователно. Въз основа на доказателствената съвкупност е обосновал правен извод, че на процесните време и място именно касаторът е извършил вмененото му административно нарушение по чл. 21 ал.1 от ЗДвП като е превишил разрешената скорост от 50 км/ч с 52 км/ч, като не е възприел защитната му теза, че автомобилът е управляван от съпругата му. В тази връзка не е кредитирал декларация по чл.188 от ЗДвП, че автомобилът е управляван от съпругата, нито нейните показания, които намерил за неубедителни. Посочил е, че същите противоречат на показанията на св. В. А. и Г. М., които са категорични, че при обработка на заснетия материал – видеоклип, ясно са възприели, че автомобилът се управлява от лице от мъжки пол. Намерил за правилно приложена санкционната разпоредба на чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП.

Настоящият състав на касационната инстанция намира обжалваното решение за постановено при правилно установена фактическа обстановка. В съответствие със събраните по делото доказателства е изводът на районния съд за доказаност, съставомерност и правилна квалификация на деянието. Правилно съдът е преценил

доказателствената съвкупност, като въз основа на извършения анализ обосновано е приел, че по безспорен и категоричен начин се установява вмененото именно на жалбоподателя нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП – превишение на ограничението на скоростта от 50 км/ч за населено място.

Споделят се доводите на въззивния съд за липса на нарушение относно вписаните в АУАН свидетели. Същите са индивидуализирани с три имена и адрес, който освен, че позволява призоваването им за разпит като свидетели, указва и на служебното им качество на служители на ОПП-СДВР. Ясно различимо е отбелязването в акта, че Г. П. М. е свидетел – очевидец на установяване на нарушението, а Ц. Р. Р. – свидетел при съставяне на акта. Правилен е изводът на СРС за липса на допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени процесуални нарушения, които съществено да са накърнили правото на защита на засегнатото лице.

Обосновано съдът е кредитирал свидетелските показания на св.А. и св.М. като обективни, безпротиворечиви и съответни на останалата доказателствена съвкупност по делото. Свидетелят М., като очевидец на нарушението, е категоричен, че в деня на заснемането не е имало друг таксиметров автомобил, който да се движи с такава скорост. По време на заснемането М. бил извън служебния автомобил и ясно възприел водача на таксиметровия автомобил като лице от мъжки пол, а това обстоятелство се установило и при прегледа на снимковия материал. Актосъставителят А. също е категоричен, че при обработка на материала камерата е заснела автомобила в лице, при което се вижда, че на шофьорското място управлява мъж. След като се установило, че автомобилът се ползва от „Й. 333“ – таксиметрова фирма, от нея посочили А. Д. А. като лице, на което е предоставено ползването му. След призоваването на последния и запознаването му със снимковия материал, А. помолил АУАН да бъде съставен на съпругата му, тъй като не може да си позволи да остане без работа 3 месеца. Св. А. възразил, че това няма как да стане, след като на снимковия материал ясно се вижда, че автомобилът се управлява от мъж, а не от жена. По силата на чл.189, ал.15 от ЗДвП изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес. Обосновано районният съд е възприел свидетелските показания като съответни на тези по чл.189, ал.15 от ЗДвП, въз основа на която доказателствена съвкупност авторството на процесното нарушение се установява несъмнено и категорично. Свидетелските показания на съпругата неубедително подкрепят защитната теза на нарушителя – свидетелската първоначално говори в множествено число „бяхме на [улица], после посочва, че е била сама в автомобила, а всъщност няма точен спомен с каква скорост се е движела и какво е точното превишение на скоростта. Обосновано не е възприета тезата на А., че след като на 18.08.2021 г. за автомобила няма съставени пътен лист и дневен финансов отчет, той не е бил ползван за таксиметрови превози от което извежда неубедителен извод, че автомобилът е управляван за лични цели от съпругата му. Липсата на данни, че на 18.08.2021 г. автомобилът не е ползван за таксиметров превоз, не разколебава снимковия материал, на който таксиметровият автомобил е ясно различим – с регистрационен номер и непокрита табелка за такси. Дали с него е осъществявана или не таксиметрова дейност на 18.08.2021 г. е ирелевантно към състава на вмененото нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

Подробно описаната от СРС доказателствена съвкупност: удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835 от 24.02.2010 г. на БИМ относно мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение по пътищата тип TFR1-M, Протокол № 4-38-20 от 30.10.2020 г. за последваща техническа проверка, Протокол рег. № 4332р-42786 от 18.08.2021 г., съставен съгласно чл.10, ал.1 от Наредба № 8121з-532/2015 г. и клип с № 30425 от 18.08.2021 г. от радар № 560 са напълно достатъчни да обосноват извод за доказаност на вмененото нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП, както правилно е приел районният съд. Налице е единно и безпротиворечиво описание на нарушението в АУАН и НП, което не накърнява правото на защита на уличеното лице да разбере повдигнатото му административнонаказателно обвинение. Противно на твърденията на касатора, не се установяват допуснати в хода на производството съществени процесуални нарушения.

В заключение, решаващият съд е достигнал до правилен и обоснован извод, че в конкретния случай скоростта на движение на нарушителя е установена по надлежен начин и правилно нарушението на чл.21, ал.1 ЗДвП е санкционирано с разпоредбата на чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП. Предвид изложеното, оспореното решение е постановено в съответствие с процесуалния закон и при правилно приложение на материалния закон и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора ответникът по касация има право на разноски, но поради искане в тази насока разноски не се присъждат.

Водим от горното, Административен съд София-град, X.-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4313 от 14.11.2022 г. по нахд № 151/2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 110-и състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.